

ספר בסדרת מיפּל הילס

לואיז את הקרח

האנה גרייס

האנה גרייס

שוברים את הקרח

סדרת מייפל הילס

1

מאנגלית: נעה שביט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

האנה גרייס
שוברים את הקרח

Hannah Grace
ICEBREAKER
(UCMH #1)

Copyright © 2022. ICEBREAKER by Hannah Grace
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: שרון שלו
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-909 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

טריגרים

סקס מפורש

הפרעות אכילה

מות של הורה (בעבר)

גבריות רעיונית

לאריזן, קיילי ורבקה
תודה שהאמנתן בי.
הספר הזה מוקדש לכן.

רשימת השמעה

CRUEL SUMMER TAYLOR SWIFT	02:58
KISS ME MORE (FEAT. SZA) DOJA CAT	03:29
TALKING BODY TOVE LO	03:58
SHUT UP ARIANA GRANDE	02:38
IDGAF DUA LIPA	03:38
ENERGY TYLA JANE	03:20
MOTIVATION NORMANI	03:14
ONE KISS (WITH DUA LIPA) CALVIN HARRIS	03:35
DANCE FOR YOU BEYONCÉ	06:17
NEEDY ARIANA GRANDE	02:52
WHO'S JACQUEES	03:06
LOSE YOU TO LOVE ME SELENA GOMEZ	03:26
KISS ME SIXPENCE NONE THE RICHER	03:29
BOYFRIEND (WITH SOCIAL HOUSE) ARIANA GRANDE	03:06
RUMORS (FEAT. ZAYN) SABRINA CLAUDIO	03:46
MORE THAN ENOUGH ALINA BARAZ	02:31
YOU SHOULD SEE ME IN A CROWN BILLIE EILISH	03:01
I'M FAKING SABRINA CARPENTER	02:55
MAKE ME FEEL JANELLE MONÁE	03:14
CAN I KEHLANI	02:48

”החלקה על הקרח הייתה הכלי לתוכו
יכולתי לשפוך את הלב והנשמה שלי.”

פגי פלמינג

פרק 1

אנסטסיה

"ושוב, אנסטסיה!"

אם אשמע עוד פעם אחת את המילים ושוב ואנסטסיה ביחד במשפט, בהחלט ייתכן שזה מה שיטריף אותי סופית. אני על הקצה מאז שהתעוררתי הבוקר עם הנגאובר מהגיהנום, כך שהדבר האחרון שחסר לי כרגע זה את המאמנת אוברי בריידי על הראש. אני מתאמצת להתגבר על העצבים, כמו בכל אימון כשהיא מחליטה לכרוק איפה עובר הגבול שלי. אני מנסה לשכנע את עצמי שבדיוק בזכות המסירות הזאת, היא מאמנת כזאת מצליחה, ומחליטה שלזרוק עליה את המחליקים זה דבר שעדיף להשאיר בגדר פנטזיה בלבד.

"את מרושלת, סטס!" היא צועקת אליי כשאני חולפת על פניה.
"בחורות מרושלות לא זוכות במדליות!"

מה אמרתי לגבי לא לזרוק עליה את המחליקים?
"קדימה, אנסטסיה. תשקיעי קצת מאמץ לשם שינוי." מגחך ארון ומוציא לי לשון כשאני תוקעת בו מבט קטלני.

ארון קרלייל הוא המחליק האומנותי הטוב ביותר שיש לאוניברסיטת קליפורניה שבמיפל הילס להציע. כשהתקבלתי לאוניברסיטה והשותף שלי להחלקה לא התקבל, ארון היה למרבה המזל בסיטואציה דומה, והפכנו לזוג על הקרח. זאת השנה השלישית שאנחנו מחליקים יחד והשנה השלישית שקורעים אותנו.

יש לי תיאוריה, שאוברי היא מרגלת סובייטית. אין לי הוכחות, והתיאוריה לא לגמרי מבוססת. לא מבוססת בכלל, למען האמת. אבל לפעמים, כשהיא צועקת עליי לזקוף גב או להרים סנטר, אני מוכנה להישבע שאני שומעת קצת מבטא רוסי מבצבץ.

קצת מוזר אצל אישה מפיליפסברג, מונטנה.

החברה בריידי הייתה כוכבת החלקה אומנותית בימי הזוהר שלה. גם היום התנועות שלה עדינות ומדויקות והיא מתנועעת בחינניות כזאת, שקשה להאמין שהיא מסוגלת לצעוק כל כך חזק.

שיערה המאפיר תמיד אסוף בפקעת הדוקה המדגישה את עצמות לחייה הגבוהות, והיא תמיד עטופה היטב במעיל שחור מפרווה מלאכותית שהפך לסימן ההיכר שלה, ארון טוען בצחוק שהיא מסתירה בו את כל סודותיה.

השמועה מספרת שהיא הייתה אמורה להגיע לאולימפיאדה עם השותף שלה, ואיטי, אבל נראה שוואיט ואוברי התאמנו על הרמות קצת יותר מדי, ובסוף היא מצאה את עצמה עם תינוק במקום מדליית זהב. וזו הסיבה שהיא במצב רוח מחורבן מאז שהתחילה לאמן לפני עשרים וחמש שנים.

הנעימה קלייד דה לון נמוגה ברקע בזמן שארון ואני מסיימים את התרגיל פנים מול פנים, מנסים להסדיר נשימה בחזות עולים ויורדים בכברות. כשאנחנו שומעים סוף-סוף מחיאת כף בודדת, אנחנו מתנתקים זה מזו ומחליקים לעבר מה שללא ספק עתיד רק להגביר את כאב הראש שלי.

עוד לפני שאני נעצרת, עיניה הירוקות ננעצות בי ומצטמצמות. "את מתכוונת להצליח בקפיצת הלוטץ? אם את לא הולכת לבצע את זה, צריך להוציא את הקפיצה מהתרגיל הארוך."

חוץ מבריידי, הצרה העיקרית שלי בחיים כרגע היא להצליח בלוטץ מרובע בלי ליפול על התחת. אני מתאמנת כבר אלוהים יודע כמה זמן, ופשוט לא מצליחה לעשות את זה כמו שצריך. ארון מבצע את זה מושלם, ואין לי ספק שזאת הסיבה שהכוריאוגרפית שילבה את זה בתרגיל שלנו מלכתחילה.

גאווה זה דבר כל כך מטופש. ומטופש במיוחד בכל הקשור להחלקה אומונתית, כי כשאת מפספסת, את משתטחת עם הפנים על קרח מוצק. והאמת שאני מעדיפה ליפול על הפנים, על פני הפרצוף הכאילו־מאוכזב המעצבן שארון עושה בכל פעם שעולה האפשרות להוציא את הקפיצה מהתרגיל.

"זה יגיע, המאמנת," אני אומרת בהתלהבות מזויפת מקסימלית. "אני כמעט שם, עוד לא מושלם, אבל ממשיכה להתאמן."
זה שקר קטן, לא מזיק. אני באמת כמעט שם. לא טרחתי לציין שאני כמעט שם, רק לא על הקרח, אלא כשאני מחוברת לציוד שעוזר לי להגיע לשם.
"היא כמעט שם," משקר ארון ומניח זרוע על כתפי. "עוד קצת, אוברי."

נחמד שארון בצד שלי ומפגין חזית מאוחדת מול אוברי הק־ג־ב. גם אם בארבע עיניים הוא טוען שהדרך היחידה שאצליח לבצע את זה, תהיה להתחיל לקחת סטראואידים ולבנות מכונת זמן שתחזיר לי את הגוף מלפני ההתבגרות המינית.

היא ממלמלת משהו לא ברור ומשחררת אותנו בתנועה מזלזלת. "נתראה פה מחר, ואם שניכם תוכלו להגיע לא בהנגאובר זה יהיה מעולה. אני די בטוחה שלאכול המבורגר לפני אימון לא יכניס אף אחד מכם לנבחרת האולימפית. מובן?"

שיט. "כן, המאמנת," אנחנו אומרים במקלה. ארון מחכה לי בלובי עם מבט תקוע בנייד, כשאני יוצאת לבסוף ממלתחות הנשים.

"אמרת לי לך שהיא תדע." אני רוטנת ומעיפה עליו את התיק ברגע שאני מספיק קרובה כדי שיפגע לו בכתן. "ואני בכלל לא אכלתי!"

הוא נאנק מהפגיעה, לוקח את התיק מהידיים שלי ותולה אותו על הכתף. "לאישה יש אף של כלב ציד."

כמו רוב הדברים בחיים, הרבה יותר קל להחליק בתור גבר, כי אף אחד לא מרים אותך וזורק אותך באוויר פעמיים ביום.

בשנה הראשונה ללימודים עליתי את ששת הקילוגרמים שכולם מדברים עליהם. טוב, נכון יותר להגיד שניים וחצי קילו, אבל ארון אמר שמתחיל להיות לו כבד להרים אותי, ומאז לא עליתי אפילו גרם.

אני מנסה לדבוק בנאמנות בתפריט שהכינו לי, עם חגיגה מזדמנת פה ושם כדי לא לאבד שפיות. יום הולדתה העשרים ואחד של החברה הכי טובה שלי אתמול היה הזדמנות מצוינת להשתחרר קצת, גם אם זה אומר שנאלצתי להתמודד עם בריידי כשאני סובלת מהנגאובר.

אנחנו נכנסים לג'יפ המרצדס החדש של ארון, ניסיון פיצוי נוסף מאביו הנואף-אך-העשיר, ונוסעים הביתה. בסוף השנה הראשונה החלטנו ארון ואני שיהיה מגניב אם שנינו נגור ביחד, עם החברה הכי טובה שלי, לולה. יש לנו מערכת שעות דומה והחיים שלנו טובים סביב ההחלקה, כך שזה הגיוני.

ארון פונה לשדרות מייפל ומעיף אליי מבט בזמן שאני מחפשת בתיק את רכושי היקר מכול. "מה כתוב ביומן שאת הולכת לעשות הערב?"

אני מגלגלת עיניים, מתעלמת מהנימה המתגרה. "סקס." "איכס", הוא אומר בעיקום אף. "לא מספיק גרוע שאת צריכה לתכנן מתי את ישנה ואוכלת, את צריכה לרשום ביומן גם סקס?" הוא לא מגזים לגבי הקטע של האכילה והשינה, כל דקה בחיים שלי מתוכננת בקפדנות ביומני הנאמן, מה שמצחיק ומזעזע את החברים שלי כאחד. לא הייתי בהכרח מגדירה את עצמי כחולת שליטה, אלא מישהי שצריכה להיות בשליטה.

זה ממש לא אותו הדבר.

אני מושכת כתפיים ומתאפקת לא לציין שלפחות לי יש סקס, בניגוד אליו. "ריאן בחור עסוק ואני בחורה עסוקה. אני רוצה לראות אותך כמה שיותר לפני שמתחילה עונת הכדורסל."

ריאן רות'וול הוא מטר תשעים ושמונה סנטימטרים של שלמות אתלטית צרופה. כרכו וקפטן נבחרת הכדורסל של אוניברסיטת קליפורניה במייפל הילס, הוא מתייחס למטלות הספורטיביות לא

פחות ברצינות ממני, ובזכות זה הוא מושלם ליחסים נטולי מחויבות. כבנוס, ריי הוא גם הבחור הכי מקסים שיש, ונעשינו חברים טובים מלבד הסידור הנוח בינינו.

"אני לא מאמין שאת עדיין יזיה שלו. הוא כפול ממך בגודל, איך הוא לא מועך אותך? לא, רגע, אני לא רוצה לדעת."
"אני יודעת." אני צוחקת וצובטת לו בלחי עד שהוא מסלק לי את היד. "זה כל הקטע."

רוב האנשים יוצאים מתוך הנחה שארון ואני ביחד לא רק על הקרח, אבל אנחנו יותר כמו אחים. זה לא שהוא לא נראה טוב, פשוט אף פעם לא התעניינו אחד בשנייה במובן הרומנטי.

ארון הרבה יותר גבוה ממני ויש לו גוף של רקדן, רזה ובעל שרירים מפוסלים. יש לו שיער שחור מסופר קצר, ואני מוכנה להישבע שהוא שם מסקרה, כי העיניים התכולות שלו ממוסגרות בריסים כהים מעוררי קנאה, שמאוד בולטים על רקע עורו החיוור.

"אני רשמית יודע יותר מדי על חיי המין שלך, אנסטסיה."
ארון לא מצליח להחליט אם הוא מחבב את ריאן או לא. לפעמים הוא בסדר איתו, וריאן זוכה לראות את ארון שאני מכירה – זה שכיף להיות בחברתו. בשאר הזמן אפשר לחשוב שריאן הרס את חייו של ארון כמו ידידו או משהו כזה. ארון מסוגל להיות כזה חד ולא מנומס, שזה מביך. וזה גם לא צפוי, אבל ריאן לוקח את זה בקלות ואומר לי לא להתרגש מזה.

"אני מבטיחה לא להעלות את הנושא יותר עד שנגיע הביתה, אם אתה מבטיח שתקפיץ אותי לריאן יותר מאוחר."
הוא חושב על זה רגע. "טוב, עשינו עסק."

לולה מרימה אליי מבט מהסלט שהיא משפדת באגרסיביות במזלג ומושכת באף. "רק אומרת, למי אוליביה אבוט הייתה צריכה למצוץ כדי לקבל את התפקיד הראשי שנה שלישית ברציפות?"
אני קצת מתחלחלת מהניסוח הבוטה, אבל יודעת שהיא לא באמת מתכוונת. מראש היא הייתה במצב רגיש הבוקר, אחרי כמויות

האלכוהול המוגזמות שצרכנו אתמול בלילה ביום ההולדת שלה, כך שזה לא היה יום אידיאלי לגלות בו שלא קיבלה את התפקיד שרצתה. צפיתי בכל הצגה בשנתיים האחרונות, ולו יודעת בדיוק כמוני שאוליביה שחקנית מוכשרת בצורה יוצאת דופן.

"אולי היא פשוט נורא מוכשרת? ולא בהכרח מוצצת למישהו?"
 "אנסטסיה, את מוכנה לתת לי להיות קטנונית לחמש דקות ולהעמיד פנים שאני לא יודעת שהיא יותר טובה ממני?"
 ארון קורס לכיסא לידי וגונב לי חתיכת גזר מהצלחת. "על מה אנחנו מתקטננים?"

"אוליביה אבוט", לולה ואני עונות ביחד, כשקולה מסגיר סלידה ברורה.

"היא שווה. אולי הכי שווה בקמפוס," הוא אומר בקלילות, לגמרי לא קולט שלולה פוערת פה בתדהמה. "היא פנויה?"
 "מאיפה לי לדעת? היא לא מדברת עם אף אחד. רק מגיעה, מקבלת את התפקיד שאני רוצה, וממשיכה להיות יוצאת דופן."
 לולה לומדת אומנויות הבמה, ונראה שיש בתחום חוק לא כתוב שקובע שאת חייבת שתהיה לך אישיות גדולה מהחיים, כי כל מי שפגשתי מהחוג שלה כמוה. בדרך כלל מדובר במאבק מתיש על תשומת לב, אפילו כצופה, אבל אוליביה נוהגת להתבודד, ומשום מה נראה שזה מפריע לאנשים.

"מצטערת, לולס. אולי בפעם הבאה," אני מנסה. שתינו יודעות שזה חסר משמעות, אבל היא בכל זאת מפריחה לי נשיקה. "אם זה משפר לך את ההרגשה, אני עדיין לא מצליחה לבצע קפיצת לוטין. אוברי בטח תעלה על זה בקרוב ותגלה אותי לסיביר."
 "אוי לא. את רשמית כישלון, איך תוכלי לעלות שוב על זירת ההחלקה?" היא מחייכת ועיניה בורקות כשאני מחמיצה לה פנים.
 "את תצליחי, בובה. את עובדת קשה." היא מעבירה מבט אל ארון שמקליד בנייד שלו, מתעלם לחלוטין מהשיחה. "היי, נסיכת הקרח! רוצה לעזור לי פה?"

"אה? סליחה, בטח, גם את שווה, לו."

מפתיע אותי שאני לא רואה קיטור יוצא מהאוזניים של לולה כשהיא צועקת עליו שהוא לא מקשיב לה.

אני חומקת בשקט לחדרי, מנסה לא למשוך תשומת לב ולא להיקלע לחילופי האש של המריבה בין השותפים שלי. לגור עם ארון ולולה זה כמו לגור עם שני אחים, שתמיד רצו להיות ילדים יחידים.

ארון, כמוני, באמת ילד יחיד. תינוק שנולד בנס להורים מבוגרים מהמערב התיכון, שמאוד משתדלים לא לפרק את הנישואים. לא פשוט לו לגור עם אנשים אחרים, אחרי שבמשך שמונה-עשרה שנים הוא היה בבת עינם של הוריו, ולא פשוט גם לנו, שנאלצות להתמודד איתו ועם מצבי הרוח שלו.

עכשיו, כשהוא כבר לא בשיקגו, היחסים של הוריו לא במצב אידיאלי, ואנחנו תמיד יודעים כשקורה משהו רע במיוחד, כי אז ארון מקבל מתנה מיותרת ומוגזמת.

כמו ג'יפ מרצדס.

בניגוד לשנינו, לולה מגיעה ממשפחה ענקית. בהיותה הכי קטנה וגם הבת היחידה, היא זכתה למעמד של כוכבת בבית, ואין לה בעיה להעמיד את ארון במקום.

בזמן שאני מתחבאת לי בחדר הטלפון שלי מזמזם, ושמו של ריאן מופיע על המסך.

ריאן

החבר'ה מארגנים מסיבה הערב. נקבע אצלך במקום?

הם היו אמורים ללכת לאיזה ערב גיבוש או משהו, אבל נשארים בסוף בבית.

רק רוצה להיות איתך לבד.

בטח, אבל השותפים בבית.

נצטרך להיות בשקט.

חחח

את צריכה להגיד את זה לעצמך במראה.

פנויה עכשיו?

בטח, בוא.

בדרך. מביא נשנושים.

"כולם חזרו להיות חברים?" אני שואלת בזהירות ויוצאת מהחדר לסלון. שניהם מהופנטים מול שידור חוזר של 'מחשבות פליליות' בטלוויזיה, אבל אני מקבלת "כן" קלוש בתגובה שמבשר לי שאפשר להתקרב בלי חשש.

אני נשענת מעל הכורסה לקחת חופן פופקורן מהקערה שביניהם, ורושמת לעצמי להוסיף את זה למעקב צריכת המזון אחרי שאחזור לחדר. "אז נבחרת הכדורסל ארגנה מסיבה. חשבתי שאולי –"

"נבוא איתך?" קוטע אותי ארון בנימת תקווה לא אופיינית.

"לא?"

לולה מסתובבת אליי, תלתליה הג'ינג'ים מקפצים על כתפיה ופניה קורנות. "אם מפריע לנו שריאן רוצה לבוא לפה?"

"כן. איך יד –"

"תשלם, קרלייל." היא צוחקת ומושיטה יד. הוא מניח כמה שטרות של עשרים בכף ידה ומפטיר משהו לעצמו, בזמן שהיא מונה אותם. "שמענו על המסיבה ולא חשבתי שתרצי להיתקע עם תלמידי שנה א' שיכורים מתמזמזים מהצד השני של הדלת. אנחנו הולכים לשם ברגל." הדירה שלנו היא אחת ממתנות הסליחה היותר שוות של אבא של ארון. זה היה או אחרי הרומן עם המזכירה שלו, או לפני שהחליט לשכב עם מעצבת הפנים. 'מגדל מייפל' הוא בניין דירות מקסים על גבול הקמפוס, ויש לנו נוף מהמם ומלא אור טבעי.

הבניין לא מיועד לסטודנטים בלבד, כך שיחסית רגוע פה, אבל מספיק קרוב לכל השאר, ולכן אין בעיה לדדות לפה שיכורים אחרי מסיבות.

אֲרוֹן וְאֵנִי לֹא אֲמֹרִים לְצִאת לְמִסִּיבֹת, אֲבָל אוֹכְרֵי לֹא בֹאֲמֵת צְרִיכָה לְדַעַת הַכּוֹל.

לִּלְוֵה כִּבְר הַסְּפִיקָה לְמִדּוּד מוֹלֵי עֶשֶׂר תְּלַבּוּשׁוֹת שׁוֹנוֹת, כְּשִׁרְיָאן כּוֹתֵב סוּף-סוּף וּמוֹדִיעַ לִי שֶׁהוּא עוֹלֵה, מִסְּפֵק לִי תִירוּץ לְנִטּוּשׁ אוֹתָהּ וְאֵת עֶשֶׂר הַשְּׂמֵלוֹת הַשְּׁחוֹרוֹת הַכִּמְעֵט זֶהוּת שְׁלֵה.

בְּהַתְּחִלָּה, זֶה הִיָּה מוֹזֵר, הַפְּרָפְרִים שֶׁהִגְשַׁתִּי בְּבִטָּן כִּכֵּל פֶּעַם שֶׁהִיִּיתָ דְפִיקָה בְּדִלֵת וִידַעְתִּי שְׁרִיאָן בְּצַד הַשְּׁנִי, אֲבָל עֲכָשִׁיו זֶה חֲמוּד בְּעֵינַי.

גּוֹפוֹ הַגְּדוֹל בְּקוּשֵׁי עוֹבֵר בְּדִלֵת כְּשֹׁאֲנִי פּוֹתַחַת לוֹ שִׁיכְנֵס. שִׁיעֲרוֹ הַבְּלוֹנְדִינִי הַפְּרוּעַ עֲדִיין לַח, וְיֵשׁ לוֹ רִיחַ חֶזֶק שֶׁל תְּפוּז וּמִשְׁהוֹ שֹׁאֲנִי לֹא מְצַלִּיחָה לְזֶהוּת, אֲבָל כִּבְר הַפֶּךְ נֵעִים וּמִנְחָם בְּשִׁבְלִי. הוּא מֵרְכִינֵן אֵלַי רֹאשׁ וְנוֹתֵן לִי נְשִׁיקָה עַל הַלְּחִי. "הֵי, יִפְיִיָּה."

הוּא נוֹתֵן לִי אֵת שְׁקִית הַחֲטִיפִים שֶׁהוּא תְּמִיד מִתְּעַקֵּשׁ לְהַבִּיא כִּי כְּנֵרָאָה אֲנִי לֹא אוֹכֵלֵת מִסְּפִיק, וְאֵינִן אֲצִלִּי שׁוּם דְּבַר טְעִים לְאֲכּוֹל כְּשֶׁהוּא בֹא. הוּא אוֹכֵל יוֹתֵר מִכֵּל אָדָם אַחֵר שֹׁאֲנִי מְכִירָה, וּמְבַחֲנִנְתוֹ טְעִים זֶה מֵלֵא סוֹכֵר.

מִשׁוּם מָה אֲרוֹן וְלוֹ צוֹפִים בְּנוֹ מִהַסְּלוֹן כִּאִילוֹ לֹא רֹאוּ בְּנֵי אָדָם נוֹסְפִים מִימֵיהֶם. רִיאָן צוֹחֵק כְּשֶׁהוּא קוֹלֵט אוֹתָם. לְמוֹלֵי הוּא כִּבְר רְגִיל לְשִׁטּוֹיֹת שְׁלֵהֶם, וְאוֹמֵר לָהֶם בְּשִׁקֵּט "שְׁלוֹם" כְּשֹׁאֲנִי מוֹבִילָה אוֹתוֹ לְחֹדֵר שְׁלִי.

"הֵי, רוֹת'וֹל?" צוֹעֵקֵת לִלְוֵה כְּשֹׁאֲנִי מְגִיעִים לְדִלֵת.

הוּא עוֹזֵב אֶת יָדֵי וּמִסְתּוֹכֵב אֵלֶיהָ. "כֵּן?"

הִיא נִשְׁעֶנֶת אֵלַינִי מֵעַל גַּב הַסֶּפֶה וּבְרֹר לִי מִהִמְבֵּט הַשׁוֹכֵב שְׁלֵה שֹׁאֲנִי לֹא רוֹצָה לְשִׁמּוֹעַ מִהֵן יֵשׁ לָהּ לֹמֵר.

"מֵאַחֵר שֶׁהִחְדַּר שְׁלִי צְמוּד לְזֶה שֶׁל סְטִסִּי וְאֲנִי הוֹלְכֵת לְשִׁמּוֹעַ אֵת הַגְּנִיחוֹת וְהַבִּיצִים הַנְּחַבְּטוֹת שֶׁלְךָ כֹּל הַלַּיְלָה," אֲנִי פּוֹעֶרֶת עֵינַיִים בְּהֵלֶם מֵאַחֲרוּרֵי, "אֲפֹשֶׁר בְּבִקְשָׁה אֵת הַקּוֹד לְחֹדֵר שֶׁלְךָ כְּדֵי שֶׁלֹּא אֲצַטְרֵךְ לְהִלָּחֵם עַל הַשִּׁירוֹתִים הַמְּשׁוֹתְפִים בְּמִסִּיבָה אֲצִלְכֶם?"

בְּמִגּוֹרִים בְּקִמְפוֹס יֵשׁ מְנַעוּלִים אֲלֵקְטְרוֹנִיִּים עַל דִּלְתוֹת הַחֲדָרִים,

מטעמי ביטחון. לחדר של ריאן יש שירותים משלו, כך שהבקשה של לוו הגיונית, בהתחשב בתורים המטורפים שמצטברים מחוץ לשירותים ככל שאנשים הולכים ומשתכרים.

רק הדרך בה הציגה את זה מצריכה ליטוש רציני.
 "בטח, אשלח לך. אבל בלי לחטט, מיטשל. אני אדע."
 היא מרימה שתי אצבעות בסמל השלום. "שבועת צופה. סקס מהנה."

"אלוהים אדירים, לולס." אני רוטנת בקול רם מספיק שהיא תשמע וסוחבת את ריאן לחדר שלי להרחיק אותו ממנה. "אני ממש מצטערת."

"אני מחבב אותה. היא מצחיקה." הוא צוחק, מניח שתי ידיים על הפנים שלי ומטה את הראש שלי לאחור לנשק אותי.

הנשיקה רכה בהתחלה, אבל נעשית להוטה יותר כשהלשון שלו פוגשת בשלי. הידיים שלו מטיילות על הגוף שלי עד שהן מגיעות לירכיים ואז מרימות אותי בתנועה קלילה. הרגליים שלי נסגרות מעצמן סביב מותניו, עד כדי כך הגוף שלי מכיר אותו אחרי כל כך הרבה פעמים.

אני שומעת דפיקות מחוץ לחדר, ונראה לי שאלו השותפים שלי שהולכים, אבל הנשיקות הלוהטות שריאן מטביע על הצוואר שלי מסיחות את דעתי. היה כדאי שאבדוק שהם באמת הולכים, אבל המחשבה יורדת לתחתית סדר העדיפויות, כשריאן משכיב אותי על המיטה ומשתרע מעליי.

"איך עבר היום שלך?" הוא ממלמל ליד האוזן שלי.
 הוא תמיד עושה את זה. מנשק אותי מדהים, מתמקם לי בין הרגליים עם מספיק לחץ לגרום לי להתפתל ולמחשבותיי להתבלבל בראש, ואז שואל אותי משהו סתמי כמו איך עבר עליי היום.

אני מנסה לנסח תשובה, אבל האצבעות שלו מטיילות לי מתחת לחולצה והאף שלו מתחכך לאורך הלסת שלי. העור שלי מתעורר לחיים בזרם חשמלי, והוא עוד לא עשה כלום. "היה, אה, או, טוב, אני ממש החלקתי..."

גופו מתנועע בצחוק. "את מממ החלקת? נשמע מעניין. למה שלא תספרי לי עוד, אלן?"

אני שונאת אותו. ממש, ממש שונאת אותו.

אני ממלמלת משהו לא ברור על קרח ורוסים בזמן שהוא מפשיט את שנינו עד שאנחנו נשארים בתחתונים. לריאן יש גוף שהיה גורם לאל יוני לבכות. עוד שזוף מחופשות הקיץ שהוא מבלה בבית, במיאמי, ויותר קוביות בבטן ממה שאני יכולה לספור.

תשכחו מהאל היווני, לי בעצמי בא לבכות.

הוא תופס את התחתונים שלי משני צידי המותניים ומחכה להנהון ממני כדי להפשיל אותם לאט במורד רגליי, לזרוק אותם לאחור ולפסק את ירכיי.

"סטס?"

"כן?"

הוא מקמט את מצחו. "לולה באמת יכולה לשמוע את הביצים

שלי?"

פרק 2

נייתן

יש יד ליד הזין שלי, והיא לא שלי.
היא ישנה חזק, נוחרת בקולי קולות עם הזרוע שלה מסביב למותניי
והיד תחובה בגומי תחתוני הבוקסר שלי. אני משתחרר בזהירות ובוהן
אותה – ציפורניים מלאכותיות ארוכות, טבעות של קרטייה ושעון
רולקס סביב מפרק כף ידה הענוג.

מי זאת לעזאזל?

גם אחרי לילה של אלוהים-יודע-מה עדיין יש לה ריח יוקרתי,
וקוצות ארוכות של שיער בלונדיני זהוב מכסות את כתפי כשהיא
שוכבת מאחוריי.

לא הייתי אמור ללכת למסיבה אתמול בלילה, אבל בנג'י הרדינג
ושאר הדפוקים מנבחרת הכדורסל יודעים להיות מאוד משכנעים
כשהם רוצים. כמה שאני אוהב לארגן מסיבות, אין כמו ללכת למסיבה
במקום אחר ולחזור לבית שקט בלי כל הבלגן של אנשים אחרים.
אלא אם כן מדברים על בלגן מהסוג הזה. בלגן מהסוג של אישה
ששוכבת במיטה שלך ואין לך מושג מי זאת לעזאזל.

הצד ההגיוני במוח שלי אומר לי להסתובב ולהסתכל עליה, אבל
צד אחר, שזוכר את כל המצבים הדפוקים שנקלענו אליהם בעבר
מזכיר לי שנייט השיכור הוא מניאק רציני.

הצד הזה ממש מודאג מהאפשרות שזו הולכת להיות אחותו של
מישהו, או יותר גרוע – אימא של מישהו.

"אתה מוכן להפסיק לזוז?" מתרגזת האורחת המסתורית. "מה הקטע שלכם הספורטאים עם השכמה מוקדם בבוקר?" הקול הזה. קול שהלוואי שלא הייתי מזהה. פאק.

אני מסתובב לאט כדי לאשש את הפחד הכי נורא שלי: האם אכן שכבתי עם קיטי וינסנט אתמול בלילה. ואכן כן.

היא נראית שלוה כשהיא מנסה לישון. הפנים שלה רכות ועדינות, שפתיה אדמדמות ומכווצות. היא נראית כל כך רגועה שבחיים לא הייתם מנחשים שהיא חתיכת ביץ' מהג-
"למה אתה בוהה בי, נייט?" היא פוקחת עיניים ומשפדת אותי במבטה כמו דרקונית אמיתית.

קיטי וינסנט היא כל מה שרע בבחורות עשירות עם כרטיס האשראי של אבוש, תת-זן מסוים של בחורות בקולג', שבמקרה אני מתמחה בו. התמחות שרכשתי על ידי כך ששכבתי כמעט עם כולן. מלבד זאת.

לא הייתי אמור לשכב עם האחת המסוימת הזאת. אין איתה שום בעיה מבחינה חיצונית. אם להיות כן, היא שווה ברמות גבוהות. היא פשוט בן אדם נוראי.

"את בסדר?" אני שואל בזהירות. "צריכה משהו?"
"אני צריכה שתפסיק לבהות בי כאילו בחיים לא ראית אישה עירומה במיטה שלך," היא עוקצת בתגובה ומושכת את עצמה למעלה להישען על ראש המיטה. "שנינו יודעים שראית. ואתה מקריפ אותי."

"אני פשוט בהלם, קיט. אני, אה, לא זוכר איך זה קרה..."
אני זוכר שהייתי במסיבה וניסיתי לשכנע את סאמר קסטילרווסט שתיתן לי את המספר שלה, אך נדחיתי באופן טראגי זה הספטמבר הרביעי ברציפות. אני גם זוכר ששיחקתי פינג-פונג בירה עם דני אדלקה והפסדתי, על אף שאת זה הייתי מעדיף לשכוח, אבל אני ממש לא זוכר איך זה קרה.

“אוי, שיט. רגע, את לא יוצאת עם דני?”

היא מגלגלת את עיניה הכחולות ושולחת יד לתיק שלה שעל השולחן ליד המיטה שלי, מקללת כשהיא מגלה שנגמרה לה הסוללה בנייד. היא מסיטה את שיערה מהפנים ומואילה בטובה להסתכל עליי סוף-סוף, ועוד לא קרה לי שמישהי נראתה כל כך מעוצבנת מעצם קיומי. “נפרדנו.”

“נכון, נכון. ממש חבל, אני מצטער. מה קרה?”

אני מנסה לגלות נימוס, כראוי למארח, יש שיאמרו, אבל היא מרימה אליי גבה מעוצבת בקפידה ומזעיפה פנים. “למה זה מעניין אותך בכלל?”

אני משפשף את הלסת בלחץ ומנסה לחשוב מה לענות לה. היא צודקת. זה לא מעניין אותי, אני שונא בוגרים ונלחצתי, אבל אם הם נפרדו, אז אין לי מה לדאוג. “סתם ניסיתי להיות נחמד.”

היא מחייכת אליי את החיוך הכי מזויף שראיתי, מורידה רגליים לרצפה וצועדת עירומה לכיוון השירותים. אבל קשה להתרכז בכמה היא נראית טוב, כשהיא מציצה לאחור אליי בחוסר עניין וגוערת בי. “אם אתה רוצה להיות נחמד, תזמין לי אוֹפּוֹר.”

תודה לאל. “בטח.”

“רק פרימיום, נייט. מספיק גרוע שיראו אותי יוצאת מפה. אל

תכריח אותי לסבול עוד יותר בגלל הקמצנות שלך.”

רק אחרי שדלת חדר האמבטיה נסגרת ואני שומע את המים זורמים, אני מרגיש מספיק בטוח לצרוח לתוך הכרית את כל הקללות שאני מכיר.

אני עומד ליד דלת הכניסה ומסתכל על קיטי נכנסת לאובר שלה, פרימיום כמובן, כדי לא לעשות בושות.

אני מעביר יד בשיערי, לא קולט איך מצאתי את עצמי במצב הזה, אחרי שנשבעתי שהשנה הזאת הולכת להיות אחרת.

אני זוכר בפירוש שאמרתי לרובי, החבר הכי טוב שלי, כשנהגנו חזרה לקליפורניה מקולורדו, שהשנה האחרונה ללימודים הולכת

להיות אחרת. אמרתי את זה לפחות עשרים פעם במהלך היומיים של המסע מתודלק־הקפאין.

זה החזיק שלושה שבועות.

אני נעקר במהירות מביצת הרחמים העצמיים שארגנתי לעצמי לשמע מלמולים מאחוריי. רובי והשותפים הנוספים שלי, ג'יי־ג'יי והנרי, יושבים כולם בסלון ושותים קפה מספלים גדולים כמו מנחים בתוכנית אירוח.

"נו, נו, נו", אומר רובי בשביעות רצון מוגזמת. "מה קרה פה, מופקר קטן שלי?"

רובי עושה לי טרור מאז שהיינו בני חמש. אבא של רובי, שאני עדיין קורא לו מר ה' גם אחרי שש־עשרה שנים, היה המאמן בנבחרת ההוקי המקומית שלנו במחוז איגל בו גדלנו. שם הכרנו והתחברנו, ומאז הוא קוץ קבוע בתחת שלי.

אני מתעלם ממנו וחולף על פני מבטיהם החטטניים היישר למטבח למזוג לעצמי קפה, משגר אליו תנועה מגונה במקום לזכות אותו בתגובה.

אני שותה את הקפה בשתי שניות בערך, מרגיש עדיין את העיניים שלהם נעוצות בי. זה הדבר הכי מעצבן כשגרים עם שותפים – אין סודות.

ג'יי־ג'יי, רובי ואני בשנה האחרונה ללימודינו, וגרים ביחד מאז שחלקנו חדר מעונות בשנה א', אבל הנרי בשנה ב', גם הוא בנבחרת ההוקי, ועבר לגור איתנו בתחילת הסמסטר.

הבחור מעולה בהוקי, אבל יש לו עוד מה ללמוד בכל הקשור ללחץ החברתי הכרוך בספורט קבוצתי. הוא שנא לגור במעונות והתקשה למצוא חברים מחוץ לנבחרת, אז הצענו לו לעבור לגור פה.

תמיד היה לנו חדר פנוי כי החניה הוסבה לחדר שינה נגיש לכיסא גלגלים בשביל רובי, והנרי היה מאוד אסיר תודה על ההצעה.

בשלושת השבועות שהוא פה כבר ראינו שהוא תפס קצת ביטחון – וכנראה בגלל זה כבר אין לו בעיה לעזור לג'יי־ג'יי ולרובי להתעלל בי.

"למה שכבת עם קיטי וינסנט?" שואל הנרי מעל שפת ספל הקפה שלו. "היא לא נחמדה במיוחד."

אה כן, גם אין לו פילטרים בכלל.

"אני מתכוון להעמיד פנים שזה לא קרה, חבר. גם היא לא מתלהבת מזה במיוחד, ואני לא זוכר שנייה מכל האירוע, כך שזה לא נחשב." אני מושך בכתפיים בדרכי לסלון וקורס לכורסה. "איך לעזאזל שלושתכם נתתם לזה לקרות?"

האם אני מספיק מבוגר לא להאשים אחרים בטעויות שלי? בטח. האם זה ימנע ממני לנסות? לא.

"ניסיתי למנוע ממך ללכת איתה, אחי, "משקר ג'ייג'יי בלי בושה ומרים ידיים בתנועת מגננה. "אמרת שהיא מריחה טוב ויש לה תחת נעים. מי אני שאעמוד בדרכה של אהבת אמת?"

אני רוטן בקול רם כל כך שזה מכאיב לי בראש. אם ג'ידן טוען שהוא ניסה למנוע ממני ללכת, הוא כנראה הזמין אובר והושיב את קיטי ואותי בתוכו.

ג'ייג'יי הוא בן יחיד מחורר כלשהו באמצע נברסקה, כך שלבחוש בחיים של אנשים מסכיבו היה הבידור היחיד שהיה לו בילדותו.

ההורים שלו מבקרים תמיד ביוני, כדי שיוכלו להצטרף אלינו וללוות את ג'ייג'יי במצעד הגאווה בלוס אנג'לס, ולענוד בגאווה את סיכות הדגל הפאנסקסואלי. יצא לי להכיר אותם טוב כשהם בילו אצלנו בבית, כך שאני יודע שאבא של ג'ייג'יי הוא בדיוק כמוהו, ברמה שאין לי מושג איך אימא שלו הצליחה לסבול את שניהם בבית. גברת ג'והל היא אישה מדהימה עם סבלנות של קדושה. היא תמיד מקפידה למלא לנו את המקרר במלא סוגי קארי ותוספות לפני שהם עוזבים, ויש לה טעם מעולה בסרטי אימה. אולי בגלל זה אני כל כך אוהב אותה.

בהחלט יכול להיות שהיא הסיבה היחידה שעוד לא רצחתי את ג'ידן.

רובי מתגלגל אליי ושם לי על הכתף זרוע שכנראה אמורה לנחם אותי. "ההתמקדות שלך בלימודים ובהוקי החזיקה יותר ממה

שְׁצִיפִיתִי. וְעַכְשֵׁיו קְדִימָה, תִּתְאֶפֶס עַל עֲצֻמְךָ. אַתָּה צְרִיךְ לְהִסִיעַ אוֹתָנוּ לְשִׁיעוֹר.”

לֹא הִיָּה לִי מוֹשָׁג מִה אֲנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד כְּשֶׁהִתְקַבְּלֵתִי לְמִיפֶל הִילֶס. אֲנִי עוֹמֵד לְסִיִּים אֶת הַלִּימוּדִים עוֹד פְּחוֹת מִשְׁנֵה וְעַדִּינְךָ לֹא בְטוֹחַ שְׂרָפוֹאֵת סְפוֹרֵט הֵייתָה הַבְּחִירָה הַנְּכוֹנָה.

הַ'וּוֹנְקוֹבֵר וְוִיפְרוֹז' הִצִּיעוּ לִי לְהִצְטָרֵף אֲלֵיהֶם כְּשִׁסִּימֵתִי תִיכּוֹן וְהִהַחֲלֵטָה לְשִׁים אֶת הַלִּימוּדִים בְּמִקּוֹם הָרֵאשׁוֹן לֹא הֵייתָה קְלָה, בְּמִיּוֹחַד מֵאַחֵר שְׁחֲלַמְתִּי לְשַׁחֵק הוֹקִי מִקְצוּעֵי מֵאֵז שֶׁהֵייתִי יֵלֵד. הַדְּבַר הַיְחִיד שֶׁאֲנִי רוֹצֵה לְעִשׂוֹת זֶה לְשַׁחֵק, אֲבָל בְּרוּר לִי שֶׁבְּהוֹקֵי דְבָרִים יְכוּלִים לְהִשְׁתַּבֵּשׁ בְּכָל רֵגַע נְתוּן – פְּצִיעָה קִשָּׁה אוֹ תֵאוֹנָה בְּלֵתִי נִמְנַעַת וְנִגְמָרָה לְךָ הַקְּרִירָה.

עַל אֵף שֶׁמִּשְׁחָכָה לִי מִקּוֹם בְּנִבְחָרַת הַחֲלוּמוֹת שְׁלִי בְּרֵגַע שְׁאִסִּים אֶת הַלִּימוּדִים, אֲנִי עַדִּינְךָ מִקּוּוֹה שֶׁמִּשְׁשֶׁהוּ מִמֵּה שֶׁלְּמִדְתִּי בְּשִׁלוּשׁ הַשָּׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת יִישָׂאֵר לִי בְּרֵאשׁ, כְּדִי שְׂאֲרִיגֵשׁ בְּטוֹחַ עִם תּוֹכְנִית הַגִּיבּוֹי שְׁלִי. אֲבָא שְׁלִי לֹא הִתְלַהֵב מִזֶּה שֶׁבְּחָרְתִּי לְלַמּוֹד בְּקוֹלֵג' בְּמִדִּינָה אַחֲרַת, וְעוֹד פְּחוֹת הִתְלַהֵב מִזֶּה שֶׁחֲתַמְתִּי עִם נִבְחָרַת הוֹקִי, וְעוֹד אַחַת בְּקִנְדָּה. הוּא רֹצֵה שְׂאֲלֵמֵד אֶת הָעֶסֶק הַמְּשַׁפְּחֵתִי וְאַנְהֵל אֶתְרִי סְקִי עַד שֶׁאִהִיָּה זָקֵן וְבִלּוֹי כְּמוֹהוּ. אֲבָל הַסְּכָנָה לְהַפּוֹךְ לְאַבָּא שְׁלִי תְּמִיד דְּרַבְּנָה אוֹתִי תִפּוּס אֶת עֲצַמִּי בִּידֵיִים וְלִהְגִּשִׁים אֶת הַמְּטָרוֹת שֶׁהִצְבַּתִּי לְעֲצַמִּי.

אוֹלֵי הִיָּה לִי קָל יוֹתֵר לְקָלוֹט אֶת חוֹמֵר הַלִּימוֹד עַל מִבְּנֵה הַתָּא אִם לֹא הֵייתִי עֵיִיף תְּמִידִית מֵהָאִימוֹנִים, שְׁלֹא לְדַבֵּר עַל הַמֵּאמֵץ הַכְּרוּךְ בְּשִׁמִּירָה עַל חֲבֵרֵי הַנִּבְחָרַת הַדְּפוּקִים שְׁלִי שְׁלֹא יִסְתַּבְּכוּ בְּצָרוֹת. כְּשֶׁגִּרָג לְוִוִּינְסְקִי סִיִּים אֶת הַלִּימוּדִים וְהַעֲבִיר לִידֵיִי אֶת שְׂרַבִּיט הַקֶּפְטָן בְּשָׁנָה שְׁעַבְרָה, הוּא לֹא הִכִּין אוֹתִי לְכַךְ שֶׁאֲצִטְרֵךְ לְהַפּוֹךְ לְבִיבִיסִטוֹר, כְּדִי שֶׁהִתְחַת שְׁלֵהֶם יִגִיעַ מוֹכֵן לְמִשְׁחָק.

רוֹבֵי עוֹזֵר לִי בְּזֶה בְּתוֹר הָעוֹזֵר לְמֵאמֵן פּוֹקְנֵר. אַחֲרֵי תֵאוֹנַת סְקִי בְּשִׁבְעִיעִית בְּתִיכּוֹן, רוֹבֵי אִיבֵד אֶת הַתְּחוּשָׁה בְּרִגְלָיו וְעַכְשֵׁיו הוּא בְּכִיסָא גִלְגָּלִים. הוּא הִסֵּב אֶת הַכִּישְׁרוֹן שְׁלוֹ לְצַעוּק עֲלֵיִי מֵעַל הַקְּרָח, לְלַצְעוּק עֲלֵיִי מִצַּד הַקְּרָח.

אין דבר בעולם שהוא יותר אוהב מלנופף בלוח הכתיבה הענק שלו אליי ולהגיד לי לתפוס את עצמי בידיים. הבחורים בנבחרת מתים על זה שרובי מתמקד בלהציק לי, כי זה מקל עליהם.

היום למשל זו דוגמה מצוינת. בימי שישי ג'ייג'יי ואני לומדים בבניין מדעים, אז עשינו לנו מסורת לגרור את עצמנו לזירת ההחלקה לאימון, עם עצירה בדרך ב'דנקן דונאטס'.

זה הסוד הקטן שלנו, וג'ייג'יי יודע שגם אם יתפסו אותנו, בכל מקרה יאשימו אותי, כך שלא אכפת לו לקחת את הסיכון. השיעור האחרון ביום שישי הוא הדבר הכי שנוא עליי בעולם, כך שגם לי לא אכפת לקחת את הסיכון.

אני מחכה לג'ייג'יי מחוץ למעבדה, עובר בעצלתיים על הפיד, ושומע את קולו העליז מתגבר כשהוא מתקרב אליי. "מוכן לתת להנגאובר שלך בעיטה בתחת?"

"קצת סוכריות צבעוניות יפתרו הכול. וטוב להוציא את האלכוהול בזיעה. נוכל להגיע רעננים הלילה."

הוא מכווץ את הגבות. "על מה אתה מדבר? לא ראית מה כתוב בצ'אט של הקבוצה?"

הדבר האחרון שראיתי היה שרובי החליט שמארגנים הערב מסיבה. המשחק הראשון שלנו רק בעוד שבועיים וזו מסורת אצלנו לפתוח את העונה עם מסיבה, או שתיים, או חמש.

בשנייה שאני מוציא את הנייד אני רואה הודעות שלא נקראו.

שפנפנות הוקי

בובי יוז

יש מצב שאני גוסס.

קריס הדסון

שאלוהים יהיה בעזרך, חבר.

רובי המלט

נשתה אצלנו הערב?

בובי יוז

אם לצטט את מייקל סקוט, אני מוכן להיפגע שוב.

ג'ו קרטור

אני אביא רולטת טקילה.

הנרי טרנר

מייל מפקנר שנגיע לחדר הגביעים, לא לזירה.

ג'ידן ג'והל

מהה??

הנרי טרנר

נשלח לפני שעה.

חדר הגביעים הוא אולם אירועים באזור המרכזי של בניין הספורט. לרובנו לא יוצא להיות שם הרבה, אלא אם הסתבכנו. שם המאמנים עובדים כשהם לא באימונים או משחקים. שם נערכים הטקסים בסוף השנה. אם קראו לנו לשם זה אומר שמישהו פישל בגדול, ואני רק מקווה שזה לא אני.

"אין לי מושג מה קורה," אומר ג'יי-ג'יי כשאנחנו נכנסים לרכב שלי. "אתה מכיר את ג'וש מוני, שחקן הבייסבול שלומד איתי? הוא אמר שגם להם ביטלו אימון. הם צריכים לבוא לחדר הגביעים, אבל זימנו אותם לחצי שעה אחרינו. ממש מוזר, גבר."

זה השבוע השלישי ללימודים, כמה כבר הספקנו להסתבך?

הסתבכנו בענק.

המאמן אפילו לא מסתכל עלינו כשאנחנו נכנסים. חצי מהקבוצה כבר יושבים מולו, כולם עם אותו מבט שאני מזהה היטב: פחד. ג'יי-ג'יי מתיישב ליד הנרי ותוקע בי מבט שאומר **תברר, קפטן**. ניל פוקנר הוא לא טיפוס שכדאי להסתבך איתו. הוא זכה שלוש פעמים בגביע סטנלי, עד שנהג שיכור הוריד אותו מהכביש וריסק לו את הזרועות ואת רגל ימין, מה שחיסל לחלוטין את הקריירה הספורטיבית שלו. צפיתי בהקלטות של המשחקים הישנים שלו אינספור פעמים, והוא היה – לא, הוא עדיין – חתיכת בן-זונה מפחיד. אז העובדה שהוא יושב בכיסא מול הקבוצה בפנים אדומות, כאילו הוא עוד רגע מתפוצץ אבל בלי להגיד כלום, מפעילה אצלי את תגובת "היילחם או ברח". אבל הקבוצה שלי זקוקה לי, כך שבלית ברירה אני מתגרה בדוב.

"המאמן, אנחנו אנחנו –"

"שב תכף ומייד, הוקינס."

"א –"

"אני לא אגיד לך שוב."

אני חוזר אל חברי הקבוצה שלי עם הזנב בין הרגליים. הם נראים עוד יותר מסכנים משנראו לפני רגע. אני ממש מנסה לחשוב מה כבר עשינו, כי לא יכול להיות שהוא כל כך כועס רק כי הלכנו למסיבה אתמול בערב.

חוץ מהנרי רוב התלמידים היותר צעירים לא היו שם. הם לא מספיק מבוגרים לשתות, אז אנחנו לא מזמינים אותם למסיבות שלנו. זה לא אומר שהם לא משתכרים באחוות שלהם במקום, אבל לפחות אני לא זה ששם להם בירה ביד כשאני אמור להיות המבוגר האחראי. אחרי שג'ו ובובי מגיעים לבסוף ומתיישבים, המאמן סוף-סוף עושה מהלך. טוב, הוא נושף בכעס, אבל לפחות זה משהו. "בכל שמונה-עשרה שנותיי בקולג' הזה, מעודי לא התביישתי כמו שהתביישתי הבוקר."

פאק.

"לפני שאני ממשיך, מישהו רוצה לומר משהו?"

הוא מעביר מבט על כולנו כאילו חיכה שמישהו יקום ויודה, ובחיי שאין לי מושג במה אנחנו אמורים להודות. שמעתי את נאום מעוררי לא התביישתי מלא פעמים מאז שהצטרפתי לנבחרת – זה מנת הדגל של פוקנר – אבל בחיים לא ראיתי אותו כעוס ככה. הוא משלב זרועות על החזה, נשען לאחור בכיסא ומנענע בראשו. "הבוקר, כשהגעתי לזירת ההחלקה, גיליתי שהיא הרוסה. אז מי אחראי לבלגן?"

לנבחרות ספורט בקולג' יש כל מיני מסורות. חלקן טובות, חלקן רעות, אבל הן עדיין מסורות. זה נכון גם לגבי מייפל הילס, ולכל ענף ספורט יש את השטויות והאמונות הטפלות שלו, שמועברות משנה לשנה.

אצלנו מדובר במתיחות. מתיחות ילדותיות וחסרות אחריות. אחד נגד השני, על נבחרות אחרות, על ענפי ספורט אחרים. ספגתי מספיק נאומו גינוי כאלה מפוקנר לאורך השנים בכדי לדעת שאני לא מתכוון לתת לזה לקרות בתקופה שאני קפטן. טיפוסים אגואיסטים נלחמו מי יצליח להתעלות על האחרים, ואפילו על עצמם בכל פעם מחדש, עד שזה הגיע למצב שהקולג' נאלץ להתערב.

אז אם הרסו לנו את זירת ההחלקה, זה אומר שמישהו לא הקשיב לי.

אני נשען קצת לפנים לבחון את חברי הקבוצה שלי, ולוקח לי בערך עשירית שנייה לקלוט את ראס, תלמיד שנה ב' שהצטרף אלינו בשנה האחרונה, ונראה כרגע כאילו ראה רוח רפאים.

קולו של פוקנר מתגבר לרמה שהוא מהדהד בחדר. "הרקטור רותח מזעם! הדיקן רותח מזעם! אני רותח מזעם! חשבתי שגמרנו עם השטויות האלה של המתיחות? אתם אמורים להיות גברים! לא ילדים."

אני רוצה להגיד משהו אבל הפה שלי יבש כמו מדבר. גם לכחכח בגרון לא עוזר, אבל אני מצליח למקד אליי את תשומת הלב שלו. אני שותה קצת מים ומצליח סוף־סוף לדבר. "בהחלט גמרנו עם זה, המאמן. לא עשינו כלום."

“אז מישהו החליט על דעת עצמו לשבור את הגנרטור של מערכת הקירור? הזירה שלי עוד רגע הופכת לבריכת שחייה, ואתה מצפה שאאמין לך שאין לחבורת הליצנים הזאת שום קשר לזה?”
זה באמת חמור מאוד.
“הרקטור זימן את כל הסטודנטים העוסקים בספורט לעוד חמש דקות. תתכוננו, רבותיי. אני מקווה שאף אחד מכם לא תכנן להפוך את ההוקי למקצוע.”
כבר אמרתי פאק?

פרק 3

אנסטסיה

היומן שלי בבלגן מוחלט ואני עצבנית בטירוף.

זה בדיוק ההפך מתחושת יום שישי שאנשים כל כך אוהבים. היום הזה היה אמור להיות נטול בעיות. התעוררתי מתחת לגבר מהמם, והמשך היום היה מתוכנן בקפידה. חדר כושר, קולג', אימון עם ארון, ארוחת ערב, ולבסוף, ריקודים עד שיכאבו לי הרגליים במסיבה שתישמע לי הכי כיפית.

אפילו שמרתי לעצמי את האפשרות להיפגש שוב עם ריאן להפגת לחצים הרדית אם יהיה לו זמן.

אבל לפי המייל המאוד פסיבי-אגרסיבי שקיבלתי, לא נראה שלדיוויד סקינר, רקטור תחום הספורט במיילפ הילס, אכפת במיוחד מהיומן שלי או מלו"ז האימונים, ובטח שלא אכפת לו מחיי המין שלי.

אחרת למה שהוא יבטל את כל האימונים ויגרור את כל הסטודנטים שעוסקים בספורט לפינה הכי איומה בקמפוס?

הבניין נמצא במקום שבו שורצים כל המאמנים וזוממים איך לאמלל את כולנו. כשהעליתי הבוקר תמונה עם הכיתוב **בואו ניהנה מהמקום בו אנו נמצאים עכשיו**, לא הייתי מודעת לכך שהמקום אליו אני הולכת הוא תור ארוך של סטודנטים שממתינים להיכנס לחדר הגביעים.

אני שקועה במחשבות זעם על גבול הרצחני, כששתי זרועות

שריריות מחבקות את מותניי מאחור ואני מרגישה שפתיים רכות מנשקות אותי בקודקוד. אני ישר יודעת שזה ריאן ונשענת אחורה אליו, משעינה ראש להביט בו. הוא שותל נשיקה על המצה שלי, והאמת שאני כבר מרגישה קצת יותר טוב. "היי, יפיפיה."
 "אני בלחץ", אני רוטנת ומסתכלת קדימה אל התור שמתקדם בזחילה. "ואתה עוקף בתור. שלא תסתבך."

הוא תופס אותי בכתפיים ומסובב אותי אליו, מניח אצבעות ארוכות מתחת לסנטר שלי להרים לי את הראש אל מרומי קומתו העצומה. בדיוק כשאני חושבת לעצמי שהוא הכי חמוד שאפשר להיות, הוא מסיט את השיער שלי מהפנים ומחייך אליי. "את שולטת ביומן שלך, סטס. לא היומן שולט בך."
 "אתה עדיין עוקף בתור."

הוא צוחק במשיכת כתפיים. "שמרת לי מקום. זה מה שאמרתי לכולם כשנרחפתי. קדימה, איזה ציטוט מעורר השראה העלית היום? אנחנו צריכים לחזור לעיין בו?"

הסידור בין ריאן לבני התחיל כשנפגשנו בשנה שעברה במסיבה ושיחקנו פינג פונג בירה כזוג. ברור שניצחנו, כי היינו שני האנשים הכי עקשניים ותחרותיים בטווח של מאה קילומטר ממיפל הילס. למחרת הוא שלח לי פתאום הודעה ואמר בצחוק שלא ציפה לראות מישהי שמשחקת משחקי שתייה בכזאת אגרסיביות, מטיפה על רוח חיובית במדיות החברתיות.

מאז, בכל פעם שאני עצבנית או מתוסכלת, הוא מזכיר לי שאני אמורה להיות קרן אור.
שמוק.

"אז?" הוא שואל ומקדם אותי בתור לכיוון הכניסה.
 "אמרתי שצריך לעצור כדי ליהנות מהרגע שבו נמצאים."
 החיוך שלו מתרחב עוד יותר כשהוא קולט שהצליח לו. "כן, טוב, אני יכול לעבוד עם זה. מעצבן שבוטל האימוץ, אבל את איתי עכשיו וכיף איתי, אז אפשר ליהנות מהרגע."

אני משלבת זרועות על החזה, ממש משתדלת לכבוש חיוך שמנסה

להפציע, וממשיכה להעמיד פנים שהוא בכלל לא משפיע על מצב הרוח שלי. "המממ."

"ואוו, קהל קשה. ברגע שאנחנו יוצאים מפה אני לוקח אותך לאכול, ואחר כך יש מסיבה של החברה מההוקי שאפשר לקפוץ אליה לשחרר קצת מהסטרס שלך."

"מה עוד?" אני נותנת לו לסובב אותי חזרה. אין עוד הרבה אנשים לפנינו כך שאנחנו עוד מעט נכנסים, והוא נשאר עם הידיים על הכתפיים שלי.

"אקח אותך הביתה ואתן לך לשחרר עליי את הלחצים שנשארו?"
"עם מחבט?"

הוא תוקע אצבעות בשרירי המתוחים ומעסה ביסודיות, בזמן שאני מניעה את הראש מצד לצד. "קינקי. גם תתלבשי כמו הרלי קווין?"

הוא נאנק כשאני תוקעת לו מרפק בצלעות. בדרמטיות מוגזמת, כי אין ספק שלי זה כואב יותר במרפק מאשר לו.

אחרי המתנה הנראית כמו נצח, אנחנו זוכים סוף-סוף להיכנס לחדר הגביעים. במקום השולחנות העגולים הרגילים, החדר מלא עכשיו בשורות של כיסאות שכולם פונים לבמה.

מה לעזאזל קורה פה?

ריאן מתעלם מהדאגה שלי ודורש שאיחנה מהרגע, כלומר מכריח אותי לשבת עם נבחרת הכדורסל. כך שעכשיו אני תקועה בין ריאן למייסון רייט, שאיתו בקבוצה ונראית, עם המטר שישים ושלושה הסבירים לגמרי שלי, כמו פעוטה מגודלת.

"צ'יפס?"

קשה לי לראות את חבילת הצ'יפס שדחפו לי מתחת לאף, אבל לפי הריח זה טעם ברביקיו, שריאן יודע שאני הכי אוהבת. "אני בסדר, תודה."

הוא מתכופף לחטט בתיק המונח לרגליו ברשרושים רמים, לא מתרגש מכך שמסתכלים עלינו. כשהוא מתרומם חזרה בנשיפה הוא מחזיק ביד חבילה. "עוגייה?"

"לא, תודה. אני לא רעבה." אני מנסה לא למשוך תשומת לב, אבל קשה להתעלם מהמבט המאוכזב שלו. "אל תסתכל עליי ככה. עוד מעט התחרות האזורית, אסור לי להעלות במשקל."

ריאן מתכופף בכיסא עד שאנחנו באותו גובה ורוכן אליי כדי לדבר בפרטיות. הנשימה שלו מרקדת על לחיי כשהוא מקרב את שפתיו לאוזני ומעבירה בי צמרמורת בכל הגוף.

"בתור מישהו שמרים אותך די הרבה, אני מרגיש מוסמך להגיד שאם 'האידיוט' לא מסוגל להתמודד עם זה שהמשקל שלך עולה בקילו או שניים, דבר נורמלי לגמרי דרך אגב, הוא לא צריך להיות השותף שלך."

"לא ניכנס לזה עוד פעם, ריאן."

"סט –" הוא מתחיל אבל משתק כשהרקטור סקינר עולה סוף-סוף לבמה, ממצמץ באור הזרקורים. ריאן מזדקף ומניח יד על הירך שלי בלחיצה עדינה. "אולי באמת נצטרך מחבט אחר כך."

צפצוף צווחני מהמיקרופון מהדהד בחדר וכולם מתכווצים. סקינר נעמד מאחורי הפודיום, אבל עוד לא הצליח להביא את עצמו לחייך חיוך מאולץ.

הוא הזדקן מאז שהתחלתי ללמוד פה. פעם הוא נראה ידידותי ונמרץ, אבל עכשיו, עם המבט החמוץ שלו שמעמיק את הקמטים במצח, הוא נראה בדיוק להפך.

"יום טוב, כולם. תודה שטרחתם להגיע בהתראה כזאת קצרה.

אתם בטח תוהים למה אתם פה."

אני לא יודעת למה הוא מעמיד פנים שהמייל שהוא שלח לא כלל את המילים נוכחות חובה באותיות מודגשות.

סקינר פושט את ז'קט החליפה, תולה על הכיסא מאחוריו ומסתובב חזרה אלינו באנחה. הוא מעביר יד בשיערו המקליש והמאפיר, שאני מוכנה להישבע שהיה עבות ושחור כשהייתי בשנה א'.

"יש ציפיות מסוימות מסטודנטים בקולג'. אנחנו מביאים בחשבון מידה מסוימת של כאוס מאחר שאתם רק מתחילים את חייכם כבוגרים מחוץ לבית." הוא נאנח שוב בעייפות ניכרת. "וכשמוסיפים לעניין גם

עיסוק בספורט תחרותי, הניסיון לשלוט בכישרון שלכם במסגרת של חוויית לימודים אותנטית עלול לערער את האיזון.

טוב, זה ממש מתנשא. יש תחושה שהוא ביקש מהמזכירות שיכתבו לו את הנאום הקטן הזה ואז התאמן כמה פעמים מול המראה. אם לו הייתה פה, היה לה הרבה מה לומר על ההופעה שלו.

"אבל חלק מכם נהנים מחוויית הקולג' קצת יותר מדי."

הנה. זה. בא.

"בחמש השנים בהן אני משמש כרקטור הספורט, טיפלתי באינספור מצבים שהיה ניתן למנוע. מסיבות שיצאו משליטה, הוצאות רפואיות שנגרמו בשל התנהגות חסרת אחריות של סטודנטים בשטח הקמפוס, מתיחות בכמות שאני מתקשה למנות, הריונות לא מתוכננים, ו –"

הכיסא של מייקל פלטשר משמיע חריקה רמה כשהוא מזנק ממקומו.

"מר פלטשר, שב בבקשה."

פלטשר מתעלם ממנו ומרים את התיק שלו מהרצפה. הוא צועד ככעס לעבר היציאה, דוחף בכוח את שתי הדלתות ויוצא מהחדר. אני לא מבינה גדולה בפוטבול, אבל כולם אומרים שפלטשר הוא המגן הקווי הכי טוב שהיה לקולג' אי פעם ומועמד בטוח לשחק בליגה המקצועית אחרי שיסיים.

ויותר חשוב, הוא אב גאה במיוחד לכתו הקטנה דיאה, שנולדה לו ולחברה שלו פרישי בשנה שעברה.

פרישי הייתה איתי בנבחרת ההחלקה לפני שנכנסה להיריון לא מתוכנן בתחילת השנה השנייה שלה. כששאלתי אותה אם תחזור, היא אמרה שהשלפוחית שלה לא חזרה לעצמה אחרי שדחפה תינוקת של ארבעה קילו, ושלא מתחשק לה שיברח לה פיפי על הקרח מול קהל.

הם גרים יחד עם חברים, וכולם משגיחים בתורות על התינוקת כדי שפלטשר ופרישי יוכלו ללכת לשיעורים. מאור לא יפה מצד סקינר להציג אותם כדוגמה להתנהגות פסולה של תלמידים.

אחרי עשרים ומשהו דקות הוא עדיין ממשיך. אני משעינה ראש על כתפו של ריאן ועוצמת עיניים, לוקחת ממנו את העוגייה שהגניב לי אל כף היד.

"...אז לסיכום."

סוף-סוף.

"במבט לעתיד, ננקוט במדיניות של אפס סובלנות לניצול לרעה של מעמדכם בקמפוס הזה."

יש לי תחושה שאני מפספסת חלק משמעותי מהסיפור הזה, כי למרות הנאום הארוך בטירוף, שעדיין לא נגמר, אין לי שמץ של מושג מה גרם להפרעה החצופה הזאת בסדר היום שלי.

"לכל תלמידי השנה האחרונה השואפים להתקבל לקבוצות מקצועיות בתום שנת הלימודים, הייתי מייעץ לקחת לתשומת ליבכם את דבריי."

ריאן פולט נחרה לידי ודוחף עוד עוגייה לפה. כשאני פותחת את פי לשאול מה כל כך מצחיק, הוא תוקע פנימה עוגייה ומחייך כמו רביל כשאני נאלצת ללעוס אותה.

לסקינר אוזלים סוף-סוף הכוחות. הוא נשען על הפודיום וכתפיו נשמטות. "לא אכפת לי כמה פוטנציאל יש לכם. מי שלא יתנהג כראוי לא ישתתף בפעילויות ספורט. אני מבקש מנבחרות ההחלקה וההוקי להישאר, השאר משוחררים."

ריאן מרים את התיק מהרצפה וקם, מתמתח, ומפהק פיהוק מוגזם. "אחכה לך בחוץ. אוכל?"

אני מהנהנת אליו ומתרוממת על קצות האצבעות לנקות באגודל פרורי עוגייה מזווית פיו. "בתקווה שלא ייקח לי הרבה זמן."

כולם, מלבד בערך חמישים מאיתנו, יוצאים מהחדר. למרבה האירוניה, בקצב פי חמישה יותר מהיר מזה שבו נכנסו.

ברידי ופוקנר, המאמן של נבחרת ההוקי, מצטרפים אל הרקטור סקינר על הבמה. "כולם להתקרב, נמאס לי מהמיקרופון."

כולנו מתקדמים כפי שהתבקשנו, ואני קולטת בקהל את ארון שנראה עצבני ונעמדת לידו.

"אתה בסדר?" אני שואלת בשקט כשאנחנו מתיישבים בשורה הראשונה.

"כן."

לא צריך להיות גאון כדי להבין שהוא לא במצב רוח טוב, אבל נראה שזה מכוון אליי ולא אל סקינר. "בטוח?"

השפתיים שלו מכווצות לפס צר והוא לא מסתכל עליי בכלל. "כן."

סקינר יוצא מאחורי הפודיום ומכניס ידיים לכיסים המכנסיים. עיניו השקועות והעייפות סוקרות את אלו מאיתנו שנשארו. "אגש ישר לעניין. בעקבות מה שאפשר רק להגדיר כחתיכת בלגן קולוסאלי, זירה שתיים מושבתת מפעילות לעתיד הנראה לעין."

אוי ואבוי.

"מתנהלת חקירה לגבי הגורמים לנזק הנרחב הזה, אבל נאמר לי שיהיו עיכובים משמעותיים בכל הנוגע לתיקון, בשל מחסור בחלקי חילוף לציוד הספציפי שלנו."

ההבנה לא רק נוחתת עליי, היא צונחת עליי כמו משקולת של טון. נבחרת ההוקי ידועה בנטייה שלה לעשות בעיות לנבחרות יריבות, וגם לא מעט אחד לשני. יש מסלול כמעט ישיר של ילדי שמנת מפונקים היישר לנבחרת, ואני מוכנה להתערב שמישהו מהם עשה בעיות.

"מה שזה אומר עבורכם," ממשיך סקינר, "זה שתצטרכו לחלוק זירת החלקה בעתיד הנראה לעין, ואני מצפה מכולכם לשתף פעולה כדי שזה יעבוד."

סקינר, שבוודאי ידע שהוא עתיד להיות מותקף בשאלות, מוכיח שלא באמת אכפת לו מאיתנו ונעלם מייד. עוד לפני שהוא מספיק לרדת מהבמה, אני רצה אל המאמנת בריידי.

"יש לנו תחרות עוד חמישה שבועות!"

"אני מודעת היטב ללו"ז התחרויות שלך, אנסטסיה," מסננת המאמנת בריידי ומסלקת כמה תלמידי שנה ראשונה שמנסים להתגורר מסביב, על אף שברור שאני בהתמוטטות. "אין לנו ברירה, כך שאין טעם לקחת את זה קשה."

היא רצינית? "איך נתקבל לתחרות אם לא נתאמן?"

במרחק שלושה מטרים ממני, המאמן פוקנר מוקף בשחקנים שלו, ואני מתארת לעצמי שמתמודד עם דאגות דומות. לא שאכפת לי, ברור שהם אלה שגרמו לבלגן הזה, ועכשיו אנחנו אלה שנסבול בגללו.

אני מנסה לא לעשות מזה טרגדיה, לא להוציא את זה מפרופורציות בראש שלי, ומתמקדת בנשימות סדירות במקום בככי בלתי נשלט לפני זרים, בזמן שהחברים שלי לנבחרת מביעים חששות דומים. כשאני מציצה שוב אל נבחרת ההוקי אני רואה שרובם כבר הלכו. יש בחור אחד שמדבר עם פוקנר, והוא כנראה מרגיש שאני מסתכלת עליו כי עיניו פוגשות את שלי. הוא מסתכל עליי במבט מוזר, מין חיוך עקום כזה של רחמים, נראה לי.

מבחינתי הוא יכול לקחת את החמלה המזויפת שלו ולדחוף אותה לתחת.

"נדבר על זה באימון, סטסי", אומרת בריידי ומזכה אותי בחיוך נדיר – כמעט ידידותי אפילו. "תיהני מכך שזוכית בשישי חופשי נדיר. נתראה בשני."

אחרי עוד מחאה רפה אני נענית לבסוף לתחנוניה של בריידי שאניח לה לנפשה והולכת לכיוון היציאה. אני נסחבת אחרי ארון בגרירת רגליים ורחמים עצמיים ואז שומעת "היי" ומרגישה יד על הזרוע שלי.

זה מר חמלה, שעדיין מסתובב עם – ניחשתם נכון – המבט המרמס. "תקשיבי, אני מצטער. אני יודע שזה דפוק בשביל כולנו. אני אנסה לעשות כמיטב יכולתי כדי להקל כמה שיותר."

הוא עוזב את הזרוע שלי ומתרחק צעד אחורה, מספק לי הזדמנות לראות אותו מקרוב לראשונה. הוא גבוה ממני בשלושים סנטימטרים לפחות, רחב כתפיים עם שרירי זרועות תפוחים, שבולטים תחת שרוולי הגופייה בעלת שלושה כפתורים בצווארון. למרות הזיפים המעטרים את פניו, אפשר לראות שיש לו לסת מסותתת. אני מנסה להחליט אם נפגשנו כבר בזמן שהוא ממשיך לדבר.

"אני יודע שאת בטח נורא לחוצה, אבל אנחנו מארגנים מסיבה הערב, אם בא לך לבוא."

"ומי אתה?" אני שואלת, מקפידה לשמור על קול אדיש, ושמה לראות את הגבות שלו מתרוממות לרגע בהפתעה.

אבל הוא מתעשת באותה מהירות ועיניו החומות-כהות מאירות בשעשוע. "נייט הוקינס. קפטן נבחרת ההוקי." הוא מושיט לי יד ללחיצה, אבל אני מסתכלת עליה, ואז שוב עליו, ומשלבת זרועות על החזה.

"לא הקשבת? סקינר אמר שנגמרו המסיבות."

הוא מושך בכתפיים ומשפשף את העורף שלו במבוכה. "אנשים יבואו בכל מקרה, גם אם אנסה לבטל. תראי, למה שלא תבואי, תביאי חברים וזה. דווקא טוב אם כולנו נסתדר אחד עם השני, ואני נשבע שיש לנו טקילה מעולה. יש לך שם?"

אני לא מוכנה לתת לפנים היפות שלו להקסים אותי. למרות הגומות הקטנות ועצמות הלחיים היפות. זה עדיין אסון. "אתה פוגש הרבה אנשים שאין להם שם?"

להפתעתי הוא פורץ בצחוק. צליל עמוק ועשיר שגורם לי להסמיק.

"טוב, תפסת אותי."

הוא מציץ מאחוריי ואני מרגישה זרוע מונחת על הכתף שלי. אני מסתכלת, מצפה לראות את ריאן, אבל זה דווקא ארון. אני מתנערת מהחיבוק שלו, כי הקטעים האלה גורמים לאנשים לחשוב שאנחנו זוג, כשבעצם הייתי מעדיפה לאכול את המחליקיים שלי. "את באה?" הוא מתרגז.

אני מהנהנת, ומעיפה מבט אחרון בחבר לזירה החדש שלי. הוא לא טורח להציג את עצמו בפני ארון ורק מסמן לי עם השפתיים תזכרי את המסיבה.

לולה תמות על כל הדרמה.

סֵרֵק 4

נייתן

כל חברי נבחרת ההוקי נכנסים בדלת והולכים ישר אל ארון המשקאות. אני מחכה עד שראס חולף על פניי ותופס אותו בזרוע לעצור אותו. "אצלי בחדר. שלושת-שעתי-שע-שלוש."

הוא נבהל ומשמיע צחוק מאולץ. "אתה לא הטיפוס שלי, קפטן." אני תופס אותו חזק יותר כשהוא מנסה להמשיך לכיוון שאר חברי הנבחרת, שמעבירים בירות אחד לשני בסלון. "עבר עליי יום ארוך. אל תאלץ אותי לעשות את זה מול כל הנבחרת."

כתפיו נשמטות בתבוסה והוא צועד באי-רצון ובראש מורכן כמו תלמיד שנתפס על ידי המורה בבית הספר. האמת שעכשיו הוא באמת תלמיד שובב בבית ספר.

הצורך לחלוק את זירת ההחלקה לפני תחילת העונה הולך להיות חתיכת סיוט לוגיסטי – שלא לדבר על העובדה שיש לנו משחקי בית. פאק. אני כבר מרגיש מיגרנה מתקרבת ועוד לא ניסינו אפילו לארגן את הל"ז.

המחליקה עם השיער החום רתחה מזעם קודם. מפתיע שלא התפוצץ לה וריד במצח, כשהמאמנת אמרה לה לא לדאוג. השתדלתי לצותת בלי שהיא תשים לב, אבל זה לא היה קשה במיוחד מאחר שהיא צעקה.

גם לי מתחשק לצעוק כשאני חושב על "לא לדאוג בקשר לזה", כך שלפחות יש לה ולי משהו במשותף. לא נראה שהחבר שלה מתרגש

במיוחד, אז אולי הוא יעזור לה להירגע. ואולי לא, לפי איך שהיא העיפה אותו ממנה.

היא מצחיקה, הקטנה הזאת. ישר ענתה לי בחוצפה ובראש זקוף, אבל אני חושב שאולי היא התחילה לחבב אותי. כמה דקות לפני זה היא נראתה על סף דמעות. אני מקווה שהיא תיענה להזמנה שלי ונוכל לשתות משהו ביחד, לנסות להתיידד. זה יקל מאוד על כל המצב הזה. אני מחליט לתת לראס לחכות לי עשרים דקות, בתקווה שהאשמה שתאכל אותו מבפנים, תעזור לי לגלות מה קרה. הוא ישב למעלה וישמע אנשים צוחקים ונהנים בלעדיו, ולא יקלוט שהם צוחקים על כמה מחורבנת העונה הזאת הולכת להיות. חבל לי עליהם.

עד כדי כך, שאני אפילו לא מסלק מפה את הטירונים שמטביעים את יגונם בבקבוקי הבירה שלהם. נראה לי שאני צריך לשאת איזה נאום מוטיבציה, לעודד את כולם, אבל קודם אני צריך להבין איך בדיוק נקלענו למצב הדפוק הזה.

כשאני נכנס לחדר, ראס יושב בכיסא שלייד שולחן הכתיבה שלי ומסתובב סביב עצמו. אני מצפה שהוא יזרוק איזו הערה מתחכמת או יקטר שנאלץ לחכות לי כל כך הרבה זמן – כמו שאני הייתי עושה, כשהייתי חרא צעיר ושחצן – אבל הוא לא אומר כלום. הוא יושב בשקט ומחכה שאעשה את הצעד הראשון.

"מה עשיתי?" הוא משפשף את ידיו זו בזו ונשען לפניו עם המרפקים על הברכיים. הוא במצוקה. הפנים שלו חיוורות והוא נראה בעיקר חולה. "גבר, לא אוכל לעזור לך אם לא תספר לי כמה אני צריך לעזור."

"לא עשיתי כלום."

אני משפשף את הפנים בניסיון לא לאבד סבלנות. "אני יודע שעשית משהו, ולא אוכל לפתור את זה אם תשק לי."

כשרק התחלתי לשחק הוקי במייפל הילס, הקפטן שלנו היה חתיכת שמוק וכולם שנאו אותו. ממש לא ציפיתי שאתמנה לקפטן, אבל ידעתי שאם זה יקרה, לא אתנהג כמוהו. ראס בא מרקע קשה ואני

יודע שהוא לא קרע את התחת כדי להוציא את עצמו משם, להגיע לכאן ואז לקבל ממני יחס דומה.

אולי לא הייתי כזה סבלני עם חלק מהחברה האחרים בנבחרת, אבל להיות מנהיג טוב זה לדעת לגרום לאנשים שלך להיפתח בפניך. אני מתיישב על המיטה מולו ורואה משהו כמו עשרה רגשות שונים על הפנים שלו בבת אחת. "זאת לא הייתה מתיחה, אני נשבע." "טוב, תמשיך."

"יש מישהי שלומדת באוניברסיטת קליפורניה בלוס אנג'לס. פגשתי אותה במסיבה לפני כמה שבועות. התחלנו להתראות, ואז בכל מסיבה שהגעתי אליה היא הייתה. חשבתי שהיא פנויה אבל..." הוא משפיל מבט אל הידיים שלו, מתעסק עם היבלות על כפות הידיים. "אבל?"

"אבל יש לה חבר. הוא גילה איכשהו ושלח לי הודעה שאני הולך להתחרט שבכלל פגשתי אותה. ואז זה קרה, כך שזה חייב להיות קשור, לא?"

"אתה עדיין בקשר עם הבחורה הזאת?"

הוא מניד את ראשו לשלילה. "חסמתי אותה בכל מקום ברגע שגיליתי שיש לה חבר."

"אל תספר על זה לאף אחד, בסדר? יעיפו אותך מהקבוצה," אני מודיע לו. "אני מתכוון ברצינות, ילד. וכשישאלו למה היית פה, תגיד להם שיש לך עניינים בבית או משהו, ורצית לדבר איתי." "טוב, קפטן."

אני מניד בראשי אל הדלת. "לך קח לך בירה."

אני מחכה עד שהוא יוצא מהחדר ויורד במדרגות ורק אז צועק לתוך הכרית את כל הקללות שאני מכיר, בפעם השנייה היום.

כמה שעות אחרי הניסיון הכי טוב שלי להיות קפטן אחראי, הבית הומה אנשים, בקבוקים ריקים וכוסות חד-פעמיות אדומות. אני קצת חושש שדיוויד סקינר יופיע פתאום בדלת, או יותר גרוע – פוקנר. אני בספק אם המאמן יתלהב במיוחד מכך שהחלטנו לסיים את

היום הכי נורא שהיה אי פעם במסיבה שאמרו לנו לא לעשות. בדרך כלל, המסיבות בימי שישי מלאות ספורטאים עייפים וכאובים אחרי אימונים או אחרי המשחקים של אותו יום, שרק רוצים להירגע ולראות אנשים אחרים מקבלים החלטות מפוקפקות. אבל הלילה יש באוויר משהו שונה. כמעט כאילו העובדה שאמרו לנו שאנחנו צריכים להתנהג יפה, גורמת לכולם להשתולל עוד יותר.

אני קולט את בריאר, השותפה של סאמר, מוזגת לעצמה משקה ליד הדלפק במטבח וזה ישר משפר לי את ההרגשה. הבנות האלה תמיד ביחד, אז אם ברי פה, סאמר חייבת להיות בסביבה. היא לא תוכל לסרב לי פעמיים בשבוע, נכון?

סאמר טוענת בצחוק שאני רוצה אותה רק כי היא לא מעוניינת בי, והיא הבחורה היחידה שסירבה לי אי פעם. כשאני שומע אותה אומרת שהיא לא מעוניינת זה רק גורם לי לרצות אותה יותר, כך שאם חושבים על זה בהיגיון היא כנראה צודקת. עד כמה שהייתי רוצה שיהיה לי משהו איתה, אנחנו גם חברים טובים, כך שהסירוב שלה קצת פחות פוגע.

אני מפלס לי דרך בין ההמונים ועוטה הבעה מסבירת פנים של רוצה להתחתן עם החברה שלך. היא כל כך שקועה בערבוב אקראי של משקאות שהיא בכלל לא שמה לב אליי כשאני נשען לידה על הדלפק. "נראה שאת הולכת להקיא לי אחר כך על הרשא, בקט."

היא מרימה את ראשה ומנענעת את שיערה הבלונדיני כשהיא מגלה אותי לידה. "אז מזל שאני לא שותה לבר, לא ככה?" היא מושכת את המילים במבטא המוזר שלה, שמשלב בין אנגלי ואמריקאי.

העיניים הירוקות שלה מזוגגות, והחיוך הוא למעשה גיחוך שיכורים עצל. היא קורצת לי ודוחפת אליי את הכוס, ישר לוקחת חדשה. "שמעתי שעבר עליך יום מחורבן. גם עליי, אז נוכל להקיא יחד."

אני מחכה בזמן שהיא רוקחת ערבוב דוחה נוסף ואז משיק את הכוס שלי בשלה. "לחיי הדפוקים של השנה השנייה."
היא פולטת נחרה. "לחיי אקסיות דפוקות."

אני שותה לגימה גדולה ופאק, זה שורף. "אלוהים אדירים." אני נחנק בזמן שהנוזל צורב לי בגרון. "מי לימד אותך לערבב משקאות?" "דוד שלי ג'יימס. הוא קורא לזה קוקטייל הקסמים. אתה מחפש את סאמר?" היא מגלגלת עיניים כשאני מהנהן. "היא משחקת פינג פונג בירה עם קאמי בחדר המשחקים."

"אני אזכור את הרגע היפה הזה כשאשא נאום בחתונה של סאמר ושלי." אני מרוקן את שארית הרעל ומנסה לא להיחנק מגועל, אך נכשל.

"אתה לא!" היא צועקת אחריי. "היא יודעת שזיינת את קיטי אתמול בלילה!"

שיט.

סאמר רוכנת מעל השולחן ומכוונת את המחבט כשאני נדחף עד אליה ונעמד לידה. היא משחקת נגד ריאן וסי ג'יי מנבחרת הכדורסל עם החברה הטובה השנייה שלה, קאמי.

"את מנצחת?"

"לך מפה, נייתן." היא צוחקת ולא טורחת להסתכל עליי. "אתה מפריע לי להתרכז."

"לא יפה. מה אם אני מביא לך מזל – עוד לפני שאני מספיק לסיים את המשפט אני נאלץ לחזור בי, כשהכדור עף לה בטעות לצד השני של החדר."

היא מסתכלת עליי סוף-סוף במבט רצחני, שדווקא מדליק אותי משום מה. אני מכחכח בגרון. "אני אעודד אותך מפה."

היא מגלגלת עיניים וממלמלת לעצמה משהו שהיא יודעת שלא אבין. "אס בוא קוזה קה אַרס אטרקטיבו."

אני סורק את חדר המשחקים לראות מי הגיע, וישר קולט את גברת אין-ליי-שם הקטנה. היא נראית הרבה יותר רגועה מאשר קודם, שיערה החום-בהיר הארוך מתולתל ומקפץ סביב פניה כשהיא שומטת את ראשה לאחור וצוחקת ממה שחברתה אמרה. הלחיים שלה סמוקות, עיניה הכחולות כים בורקות. היא נראית מאושרת.

זה מוצא חן בעיניי.

היא קולטת אותי כשאני בדרך אליה. אולי אני מדמיין, אבל נראה לי שהיא מעבירה עליי מבט. "הגעת!" אני אומר בעליוזת, על אף שהיא לא מגיבה. אני מנסה במקום זה את החברה שלה, שבוחנת אותי במבט סקרן. "אני נייט."
"לולה." היא מצביעה עליי ועליה ומצמצמת עיניים. "אתם מכירים?"

"נפגשנו קודם," אני מאשר, ורואה איך היא מתעלמת מהניסיון שלי לגרום לה להסתכל אליי. היא שותה מתוך כוס, שהודות ליתרון הגובה שלי, אני רואה שהיא ריקה. "אבל לצערי לא קלטתי את השם שלך."

היא מפסיקה להעמיד פנים שהיא שותה ומואילה להסתכל בפניי. עכשיו היא נראית כאילו רק קצת מתחשק לה להרביץ לי עם מקל הוקי, שזה שיפור עצום מקודם.

"אנסטסיה. או סטטי. מה שבא לך, זה לא משנה."

"אפשר להביא לכן משהו לשתות?"

"אני יכולה לקחת לי לבד, תודה."

לולה נושפת בקול ומגלגלת עיניים אל החברה שלה, מחייכת אליי. "תתעלם ממנה, היא לא יודעת לשחק יפה עם אחרים. קטע של ילדים יחידים."

"אלוהים אדירים. בסדר, אבל אעזור לך," אומרת אנסטסיה והולכת לכיוון המטבח, גוררת אחריה את החברה שלה בידה הפנויה. אני רץ אחריהן וקוטף את הכוסות הריקות מידה. "לא תצליח לשחד אותי עם משקה לא לכעוס לגבי הזירה, אתה יודע."

אני מאמין לה. הבחורה הזאת משרדת שהיא אגוז קשה לפיצוח, וזה הפך את הסיפור של זירת ההחלקה לקצת יותר מעניין. "לא ראית עדיין כמה מקסים אני יכול להיות," אני מקניט בחיוך רחב וקולט אותה מנסה לכבוש חיוך. "את מאוד תתרשמי."

היא לוקחת את הכוסות חזרה ממני ונעמדת לפניי כדי להניח אותן על הדלפק ולהתחיל למזוג. "אני חסינה בפני קסמים של שחקני הוקי."

רובי נעצר לידי על כיסא הגלגלים ותוקע לי מרפק ברגל, מסמן לי בעיניו הפעורות לרווחה מה לעזאזל מאחורי גבן של הבנות. הוא מכחכח בגרון ושתייהן מסתובבות אליו. "מה לגבי עוזרי מאמן מקסימים?"

"אה, היא בהחלט חסינה לכאלה, אבל אני לא. היי, אני לולה." "רובי."

לולה תוקעת מרפק בסטסי שממלמלת "היי". "זאת סטסי. היא עושה פרצוף חמוץ, אבל דווקא מאוד נחמדה." "תודה שבאתן למסיבה שלי," הוא אומר בלי להוריד ממנה מבט. אני לא יודע אם להתחלחל או להשתאות כשהיא מרפרפת אליו בריסים ומצחקת.

לא ייאמן.

אנסטסיה מסתכלת על החברים שלנו באותה הבעה מבולבלת ומשועשעת. "לולס, אני הולכת לעמוד בתור לשירותים. את באה?" לולה מציצה אליה ואז חזרה אל רובי, ואז מנידה בראשה. "טוב, ניפגש פה אחר כך."

אני מציע לה יד כדי ללוות אותה למעלה. "בואי, את יכולה להשתמש בשירותים שלי." היא מסתכלת על היד שלי ואז אליי ומצמצמת עיניים בחשדנות. "יש לי דלת נעולה בקודן ושירותים פרטיים. או שתחכי בתור, אם בא לך?" אני אומר ומצביע על חבורת השיכורים שמרוחים לאורך המדרגות.

היא נאנחת בהשלמה, שמה את ידה בידי ומשלבת את אצבעותיה באצבעותיי. "זה לא אומר שסלחתי לך." "ברור."

אני מנווט אותנו בין האנשים, מצמיד אותה אליי כשידה הפנויה נחה על המותניים שלי עד שאנחנו מגיעים למדרגות. היא עוקפת אותי כדי לעלות קודם ואני מייד מבין שזאת הייתה טעות לתת לה לעלות לפניי, כי ברגע שהיא עולה כמה מדרגות התחת שלה מתנועע מצד לצד ישר מול הפנים שלי.

אני מלווה אותה פנימה ומצביע אל השירותים, ותחושת דה ז'ה וו

מוזרה צצה בי לאור מעללי הבוקר. לפחות היא לבושה. רגע, למה אני חושב על זה כאילו שזה דבר טוב?

היא יוצאת מהשירותים אחרי כמה דקות ובולמת בהפתעה כשהיא קולטת אותי מחכה לה על המיטה. אני מרים ידיים בהתגוננות. "לא רציני שתלכי לאיבוד."

"זה בסדר." היא משלבת זרועות על החזה ומטה ראש בצורה שנראית כמעט שובבית. "פשוט התאכזבתי שאתה פה כי התכוונתי לחטט."

נחמד לגלות צד אחר שלה מזה שפגשתי היום. לא שיש בעיה עם הפגנת רגשות, אני פשוט מעדיף אותה יותר רגועה.

רק עכשיו אני ממש מסתכל עליה ועל מה שהיא לובשת. מכנסי עור צמודים שנראים כאילו ציירו אותם על הגוף שלה ומחוך מתחרה שחורה, שמבליט את הגוף שלה בצורה שאני אפילו לא יודע איך להתחיל לתאר. מה שאני אומר בלי להגיד זה שהיא שווה, ואולי דווקא לא יהיה נורא להכיר אותה קצת יותר מקרוב.

"שהנוכחות שלי פה לא תמנע ממך לחטט," אני צוחק. "אמתין לך פה."

קול נקישת עקביה מהדהד בחדר כשהיא צועדת לכיוון השולחן שלי, בלי להוריד את מבטה ממני. אצבעותיה מטיילות על ערמת ספרי הביולוגיה הפזורים על השולחן. "מה אתה לומד?" "רפואת ספורט, ואת?"

"מנהל עסקים." היא מרימה תמונה מהשולחן שלי, בוחנת אותה ביסודיות ומביטה שוב אליי. "מהחוף המערבי?" "מההרים."

"ויומינג?" היא שואלת, מניחה את התמונה ומרימה את זו שלידה. "קרוב." אני קם וניגש לשולחן, מוציא את התמונה מהיד שלה ונותן לה במקומה תמונה שלי ושל רובי במשחק ההוקי הראשון שלנו, כשהיינו בני חמש. "קולורדו. מחוז איגל. ואת?"

"אני מסיאטל. שם נמצאת עיירת הסקי וייל, נכון? כוכב הוקי פריווילג ממחוז איגל זה קצת צפוי, לא?" אני מתיישב על השולחן כך

שאנחנו באותו גובה, ומשלב זרועות בחיקוי לעמידה הסגורה שלה.
 "קצת קלישאה?"

אני מתקשה לכבוש גיחוך זחוח כשהיא מיישירה לעיניי מבט
 בצבע כחול ים. "את חושבת שאני כוכב?"

היא מסתובבת בנשיפה מלגלגת והולכת לצד השני של החדר,
 מתיישבת על המיטה שלי. בא לי ללכת אחריה כמו כלבלב, אבל אני
 מתאמץ לא לזוז, ומביט איך היא נשענת לאחור על זרועותיה ושיערה
 החום והמשיי גולש על כתפה.

"לא ראיתי אותך משחק," היא אומרת בעליזות קצת מוגזמת
 לטעמי. "אני ממש לא סובלת הוקי."

"זה פוגע בי, אנסטסיה. איאלץ להשיג לך כרטיסים לשורה
 הראשונה למשחק הביתי הבא שלנו."

"אני לא צריכה כרטיסים למשחק שייערך בזירה שלי. כלומר, אם
 לא תפשלו עד אז וישעו אתכם."

היא נשמעת יותר מדי אופטימית כשהיא אומרת את המילה ישעו.
 זה כמו לחטוף ירידות מטינקרבל.

"במי בכלל התעללתם ברמה כזאת שהגיע לכם שיהרסו את זירת
 ההחלקה שלכם?"

זאת לא הפעם האחרונה שישאלו אותי את השאלה הזאת, כך שאני
 צריך להתגבר ולהתמודד עם זה, על אף שאני שונא לשקר לאנשים.
 זה שקר לבן, אבל אני לא אוהב להתחיל חברויות ברגל שמאל. "לא
 עשינו כלום, אז אני לא בטוח." היא מצמצמת עיניים ובכירור לא
 מאמינה לי, ואני נלחץ. "נשבע, אנסטסיה."

מבטה מתרכך ומייד אני מרגיש חרא. למה לעזאזל נשבעתי?
 "שנרד חזרה למטה?"

"בטח. רובי כנראה כבר הקסים לחברה שלך את הצורה."
 היא צוחקת, וזה קצת מביך כמה אני מרוצה מעצמי שהצלחתי
 להצחיק אותה סוף-סוף. "תאמין לי שלולה מאוד שמחה להיות
 מוקסמת מבחור שווה."

הפעם יש לי מספיק שכל לרדת לפניה במדרגות ולשים את ידינו

השלובות על הכתף שלי, כדי שתוכל להישען עליי לשיווי משקל. רק כשאנחנו מגיעים למטה אני רואה את החבר שלה – שבכלל שכחתי מקיומו – עומד לו שם ותוקע בי מבט כאילו עוד שנייה הולך להיות פה בלגן.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן